

قانون اجازه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون بین‌المللی

نجات دریایی ۱ مصوب ۱۳۷۳/۱/۳۰

ماده واحده - به دولت اجازه داده می‌شود به کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی مصوب ۱۳۶۸ مطابق با ۱۹۸۹ میلادی مشتمل بر یک مقدمه و سی و چهار ماده به شرح پیوست ملحق و اسناد آن را مبادله نماید مشروط بر آنکه در موارد مذکور در بندهای (الف)، (ب)، (ج) و (د) ماده ۳۰ آن، مقررات کنوانسیون توسط جمهوری اسلامی ایران لازم‌الرعايه نباشد.

کنوانسیون بین‌المللی نجات

کشورهای متعاقد به کنوانسیون حاضر،

با درک مطلوبیت تدوین مقررات متحدالشکل بین‌المللی درباره عملیات نجات بصورت توافق جمعی،

با توجه به اینکه تحولات اساسی، بویژه علاقه روزافزون به حفظ محیط زیست، ضرورت تجدیدنظر در مقررات بین‌المللی موجود در «کنوانسیون یکسان کردن پاره‌ای از مقررات قانونی مربوط به کمک و نجات در دریا» مصوب ۲۳ سپتامبر ۱۹۱۰ (اول مهرماه ۱۲۸۹) در بروکسل را تأیید نموده‌اند،

با علم به نقش ارزنده‌ای که عملیات نجات کارآمد و به موقع می‌تواند برای ایمنی شناورها و سایر اموال در خطر و برای حفظ محیط زیست داشته باشد، و

با اعتقاد به ضرورت تأمین انگیزه‌های کافی برای افرادی که عملیات نجات نسبت به شناورها یا سایر اموال در خطر را به عهده می‌گیرند،

به قرار زیر توافق نموده‌اند:

فصل اول - مقررات عمومی

ماده یک - تعاریف: از نظر این کنوانسیون:

الف - عملیات نجات عبارت است از هر عمل یا فعالیت تعهد شده جهت کمک به یک شناور یا دیگر اموال مواجه با خطر در آبهای قابل دریانوردی یا سایر آبهای از هر قبیل.

ب - شناور عبارت است از هر کشتی یا کرجی، یا هر ساختار قادر به دریانوردی.

ج - اموال عبارت است از هر مالی که از روی عمد و بطور دائم به کنار ساحل متصل نباشد و شامل کرایه مورد تعهد نیز می‌باشد.

د - صدمه به محیط زیست عبارت است از هر صدمه مادی اساسی به سلامتی انسان یا حیات یا منابع دریایی در آبهای ساحلی یا آبهای درون سرزمینی یا مناطق مجاور آنها، که در نتیجه آلودگی، لوئ شدگی، آتش‌سوزی، انفجار یا حوادث مهم مشابه ایجاد شده باشد.

ه - پرداخت عبارت است از هرگونه پاداش، اجرت یا غرامت واجب‌الاداء براساس این کنوانسیون.

و - سازمان یعنی سازمان بین‌المللی دریانوردی.

ز - دبیرکل یعنی دبیر کل سازمان.

ماده ۲ - اعمال کنوانسیون: این کنوانسیون هنگامی که جریانات قضایی یا داوری مرتبط با موضوعات تحت پوشش این کنوانسیون در یک کشور عضو اقامه گردد، اعمال خواهد شد.

ماده ۳ - سکوها و واحدهای حفاری: این کنوانسیون شامل سکوهای ثابت یا شناور یا واحدهای متحرک حفاری برون ساحلی هنگامی که چنین سکوها یا واحدهایی در محل مشغول عملیات اکتشاف، استخراج یا تولید منابع معدنی بستر دریا هستند، نمی‌گردد.

ماده ۴- شناورهای متعلق به دولت : ۱- بدون تعارض با ماده پنج ، این کنوانسیون شامل کشتی‌های جنگی یا سایر شناورهای غیرتجاری که تحت مالکیت یا بهره‌برداری یک دولت بوده و در زمان عملیات نجات، از مصونیت مطلق طبق اصول شناخته شده حقوق بین‌الملل بهره‌مند هستند، نمی‌گردد ، مگر اینکه آن دولت تصمیم دیگری بگیرد.

۲- در صورتیکه یک کشور متعهد تصمیم بگیرد که این کنوانسیون در مورد کشتی‌های جنگی‌اش یا دیگر شناورهای توصیف شده در بند یک نیز اعمال شود ، آن کشور می‌بایست موارد و شرایط مشخص‌کننده چنین اعمالی را به اطلاع دبیرکل برساند.

ماده ۵- عملیات نجات کنترل شده توسط مرجع‌های عمومی : ۱- این کنوانسیون بر هیچیک از مقررات ناظر بر عملیات نجات بوسیله یا تحت کنترل مرجع‌های عمومی در قانون ملی یا هرگونه کنوانسیون بین‌المللی ناظر بر اینگونه عملیات ، تأثیر نخواهد گذاشت .

۲- معهدا ، نجات دهندگانی که اینگونه عملیات نجات را انجام می‌دهند استحقاق استفاده از حقوق و طرق جبران خسارت مندرج در این کنوانسیون را در رابطه با عملیات نجات خواهند داشت.

۳- میزان بهره‌مندی از حقوق و طرق جبران خسارت مندرج در این کنوانسیون توسط یک مرجع عمومی موظف به اجرای عملیات نجات ، براساس قانون کشوری که چنین مرجعی در آنها وجود دارد، معین خواهد شد.

ماده ۶- قراردادهای نجات : ۱- این کنوانسیون در مورد هر عملیات نجاتی اعمال می‌گردد مگر تا حدودیکه قراردادی بطور صریح یا ضمنی به نحو دیگری مقرر نموده باشد.

۲- فرمانده مجاز است که قراردادهایی را به منظور عملیات نجات از طرف مالک شناور منعقد نماید. فرمانده یا مالک شناور مجازند چنین قراردادهایی را از طرف مالک اموال روی شناور منعقد نمایند.

۳- هیچ چیز در این ماده بر اعمال ماده هفت یا وظایف مربوط به جلوگیری ، یا به حداقل رساندن صدمه به محیط‌زیست تأثیر نخواهد گذاشت.

ماده ۷- بطلان و اصلاح قراردادها : یک قرارداد یا هریک از شرایط مندرج در آن را می‌توان ابطال یا اصلاح نمود اگر :

الف - قرارداد تحت فشار ناروایا تحت تأثیر خطر ، منعقد شده و شرایط آن غیرمنصفانه باشد ، یا

ب - پرداخت براساس قرارداد برای خدماتی که عملاً عرضه شده بیش از اندازه زیاد بوده یا بسیار اندک باشد.

فصل دوم - انجام عملیات نجات

ماده ۸ - وظایف نجات‌دهنده ، مالک و فرمانده : ۱- نجات‌دهنده در قبال مالک شناور یا سایر اموال مواجه با خطر موظف خواهد بود که :

الف - عملیات نجات را با دقت لازم انجام دهد.

ب - در اجرای وظیفه مشخص شده در بند الف ، دقت لازم را برای جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست به عمل آورد.

ج - هرگاه اوضاع و احوال طور موجه اقتضاء می‌کند، از سایر نجات‌دهندگان درخواست کمک نماید ، و

د - مداخله سایر نجات‌دهندگان را بپذیرد هنگامی که چنین مداخله‌ای بنا به تقاضای موجه مالک یا فرمانده شناور یا اموال در خطر انجام گیرد . در هر صورت چنانچه معلوم شود چنان تقاضایی غیرموجه بوده است ، نبایست به مقدار پاداش وی لطمه‌ای وارد آید.

۲- مالک و فرمانده شناور یا مالک سایر اموال مواجه با خطر در قبال نجات‌دهنده موظف هستند که :

الف - با وی در طی عملیات نجات کمال همکاری را بنمایند.

ب - در هنگام انجام همکاری، دقت لازم را برای جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست به عمل آورند

، و

ج - وقتی که شناور یا سایر اموال به محل امنی آورده شده باشد، تحویل‌گیری مجدد آن را در صورت تقاضای موجه نجات‌دهنده در این مورد ، بپذیرند.

ماده ۹- حقوق کشورهای ساحلی : هیچ چیز در این کنوانسیون بر حق کشور ساحلی ذیربط در انجام اقدامات منطبق با اصول شناخته شده عمومی حقوق بین المللی جهت حفظ خط ساحلی خود یا منافع مربوطه به آن در مقابل آلودگی یا تهدید به آلودگی ناشی از یک سانحه دریایی یا اقداماتی در رابطه با آن سانحه ای که منطقیاً انتظار می رود منجر به پیامدهای وخیم شود، از جمله حق کشور ساحلی برای جهت دادن به عملیات نجات ، تأثیر نخواهد گذاشت.

ماده ۱۰- وظیفه ارائه کمک : ۱- هر فرمانده ملزم است تا آنجا که بتواند بدون ایجاد خطر برای شناور خود و افراد روی آن ، به هرکسی که در معرض خطر از بین رفتن در دریاست کمک بنماید.

۲- کشورهای متعاقد می بایست اقداماتی را که برای اجرای وظیفه مندرج در بند یک ضروری است ، اتخاذ نمایند.

۳- مالک شناور مسئولیتی در قبال عدول از انجام وظیفه فرمانده مندرج در بند یک ، نخواهد داشت.

ماده ۱۱- همکاری : یک کشور متعاقد هرگاه موضوعات مربوط به عملیات نجات نظیر اجازه ورود شناورهای مواجهه با خطر به بنادر، یا فراهم کردن تسهیلات برای نجات دهندگان را تنظیم یا مورد تصمیم گیری قرار می دهد ، می بایست ضرورت همکاری بین نجات دهندگان، سایر افراد ذینفع و مرجع های عمومی را برای اطمینان از اجرای مؤثر و موفق عملیات نجات به منظور حفظ جان یا مال در معرض خطر ، و همچنین جلوگیری از صدمه محیط زیست مورد توجه قرار دهد.

فصل سوم - حقوق نجات دهندگان

ماده ۱۲- شرایط پاداش : ۱- عملیات نجاتی که نتیجه مفیدی داشته باشد، حق دریافت پاداش را ایجاد می نماید.

۲- به غیر از مواردی که به شکل دیگری مقرر شده است ، در صورتیکه عملیات نجات نتیجه مفیدی نداشته باشد هیچگونه پرداختی براساس این کنوانسیون واجب الاداء نخواهد بود.

۳- در مواردی که شناور نجات یافته و شناور عهده دار عملیات نجات هر دو متعلق به مالک واحدی باشند نیز ، مفاد این فصل اعمال خواهد گردید.

ماده ۱۳- معیارهای تعیین پاداش : ۱- پاداش باید با دید تشویق عملیات نجات و با در نظر گرفتن معیارهای مذکور در ذیل بدون توجه به ترتیبی که در زیر ارائه شده تعیین گردد :

الف - ارزش شناور و سایر اموال نجات یافته ،

ب - مهارت و کوشش های نجات دهندگان در جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست ،

ج - میزان موفقیت بدست آمده توسط نجات دهنده ،

د - ماهیت و میزان خطر ،

ه - مهارت و کوشش های نجات دهندگان در نجات شناور، سایر اموال و جان ،

و - زمان بکار رفته و هزینه ها و زبانهایی که نجات دهندگان متحمل شده اند ،

ز - خطر مسئولیت و سایر خطرهایی که متوجه نجات دهندگان یا تجهیزات آنان است ،

ح - فوریت خدمات ارائه شده ،

ط - قابلیت دستیابی و استفاده از شناورها یا سایر تجهیزات مورد نظر جهت عملیات نجات ،

ی - وضعیت آمادگی و کارایی تجهیزات متعلق به نجات دهنده و ارزش آنها ،

۲- پرداخت پاداش تعیین شده براساس بند یک باید توسط کلیه کسانی که در شناور و سایر اموال ذینفع هستند به نسبت ارزش نجات یافته هریک ، انجام گردد. با این همه یک کشور عضو می تواند در قانون ملی خود مقرر کند که پرداخت پاداش توسط یکی از ذینفع ها انجام گیرد مشروط بر اینکه حق رجوع این ذینفع به سایر ذینفع ها برای مطالبه سهم هریک از آنان حفظ گردد. هیچ چیز در این ماده نافی هرگونه حق دفاع نخواهد بود.

۳- پاداشها ، به غیر از هرگونه بهره و هزینه های قانونی قابل پرداخت مربوط به آنها از ارزش شناور و سایر اموال نجات یافته تجاوز نکند.

ماده ۱۴- غرامت ویژه : ۱- اگر نجات‌دهنده در مورد شناسایی عملیات نجات انجام داده باشد که خود یا کالای آن تهدیدی برای محیط زیست بوده‌اند و براساس ماده ۱۳ موفق به دریافت پاداشی حداقل معادل غرامت قابل ارزیابی طبق مفاد این ماده نشده باشد حق این را خواهد داشت که معادل هزینه‌هایش که در این ماده تعریف شده است از صاحب شناور مطالبه غرامت نماید.

۲- در صورتیکه در شرایط مندرج در بند یک ، نجات‌دهنده با عملیات نجات خود باعث جلوگیری یا به حداقل رسیدن صدمه به محیط زیست باشد، غرامت ویژه قابل پرداخت توسط مالک شناور به نجات‌دهنده طبق بند یک می‌تواند تا حداکثر سی درصد هزینه‌هایی که نجات‌دهنده متحمل شده افزایش یابد، با این وجود محکمه می‌تواند اگر این کار را درست و عادلانه بداند ، با در نظر داشتن ضابطه مندرج در ماده ۱۳ پاراگراف یک ، چنین غرامت ویژه‌ای را باز هم افزایش دهد، لیکن در هیچ حالتی نباید مجموع افزایش از صد درصد هزینه‌هایی که نجات‌دهنده متحمل شده است بیشتر گردد.

۳- هزینه‌های نجات‌دهنده از نظر بندهای یک و دو عبارت است از آن مخارج معقول پرداخت شده از جیب نجات‌دهنده در عملیات نجات به اضافه نرخ عادلانه‌ای برای تجهیزات و پرسنلی که عملاً و بطور موجه در عملیات نجات به کار گرفته شده‌اند، با در نظر گرفتن معیارهای مندرج در بند یک ماده ۱۳ ، بندهای فرعی (ح) ، (ط) و (ی) .

۴- کل غرامت ویژه تحت این ماده فقط در صورتی و تا میزانی پرداخت خواهد شد که میزان چنین غرامتی بالاتر از هرگونه پاداش قابل دریافت توسط نجات‌دهنده طبق ماده ۱۳ باشد.

۵- در صورتیکه نجات‌دهنده مسامحمنموده و در نتیجه نتوانسته باشد از ورود صدمه به محیط زیست جلوگیری کرده یا آن را به حداقل برساند ممکن است از تمام یا بخشی از هر غرامت ویژه‌ای که براساس این ماده واجب‌الاداء می‌گردد، محروم شود.

۶- هیچ چیز در این ماده بر حق رجوع مالک کشتی (به مرجع ثالث) تأثیر نخواهد داشت.

ماده ۵- تسهیم بین نجات‌دهندگان : ۱- تسهیم پاداش مطرح شده در ماده ۱۳ ، بین نجات‌دهندگان باید بر پایه معیارهای مندرج در آن ماده ، انجام شود.

۲- تسهیم پاداش بین مالک ، فرمانده و سایر افراد در خدمت شناور نجات‌دهنده ، توسط قانون پرچم آن شناور تعیین خواهد شد. چنانچه نجات از روی یک شناور انجام نشده باشد، تسهیم طبق قانونی که حاکم بر قرارداد فیما بین نجات‌دهنده و کارگزاران وی می‌باشد ، تعیین خواهد شد.

ماده ۱۶- نجات اشخاص : ۱- اشخاصی که جانشان نجات داده شده ملزم به پرداخت هیچگونه اجرتی نخواهند بود ، با این حال هیچ چیز در این ماده تأثیری بر مقررات قانون ملی در این باره نخواهد داشت.

۲- یک نجات‌دهنده جان انسان که در خدمات ارائه شده به مناسبت سانحه‌ای که منجر به عملیات نجات گشته ، سهیم بوده است مستحق دریافت سهم عادلانه‌ای از مبلغ موردحکم به نجات‌دهنده برای نجات شناور یا سایر اموال یا جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست می‌گردد.

ماده ۱۷- خدمات عرضه شده تحت قراردادهای موجود: هیچ پرداختی براساس مقررات این کنوانسیون واجب‌الاداء نیست مگر اینکه خدمات ارائه شده بیش از آن باشد که منطقی می‌توان آن را به عنوان اجرای لازم قراردادی که قبل از بروز خطر منعقد شده است ، تقلی نمود.

ماده ۱۸- تدبیر رفتار نادرست نجات‌دهنده : یک نجات‌دهنده ممکن است از کل یا بخشی از پرداختی که براساس این کنوانسیون به وی واجب‌الاداء می‌گردد تا آن میزان که بخاطر تقصیر یا غفلت وی عملیات نجات لازم یا مشکل‌تر شده باشد یا اینکه نجات‌دهنده از جهت کلاهبرداری یا سایر کارهای ناشایست مقصر بوده باشد ، محروم شود.

ماده ۹- ممنوعیت عملیات نجات : خدماتی که علیرغم منع صریح و موجه مالک یا فرمانده شناور یا مالک هرگونه اموال دیگر در معرض خطر که روی شناور نیست و نبوده است ، انجام شده باشد موجب پرداخت تحت این کنوانسیون نخواهد بود.

فصل چهارم - دعاوی و اقدامات

ماده ۲۰ - حق ممتازه دریایی : ۱- هیچ چیز در این کنوانسیون بر حق ممتازه دریایی نجات‌دهنده تحت هر کنوانسیون بین‌المللی یا قانون ملی تأثیر نخواهد داشت.

۲- نجات‌دهنده در صورتیکه وثیقه رضایت‌بخشی برای مورد ادعای خود ، که شامل بهره و هزینه‌ها هم می‌باشد، به نحو مقتضی به وی ارائه یا برایش تأمین شده باشد، می‌تواند حق ممتازه دریایی خود را به اجرا نگذارد.

ماده ۲۱ - وظیفه تأمین وثیقه : ۱- شخصی که تحت این کنوانسیون مسئول پرداخت می‌باشد باید بنا به تقاضای نجات‌دهنده ، وثیقه قابل قبولی برای مورد ادعا ، منجمله بهره و هزینه‌های نجات‌دهنده تأمین نماید.

۲- بدون تعارض با بند یک ، مالک شناور نجات یافته حداکثر سعی خود را خواهد نمود تا اطمینان یابد که مالکان محموله قبل از آزادشدن محموله ، وثیقه قابل قبولی را جهت مطالبات علیه ایشان ، منجمله بهره و هزینه‌های متعلقه ، تأمین خواهند نمود.

۳- مادامی که وثیقه قابل قبولی برای مطالبات نجات‌دهنده علیه شناور یا اموال ذیربط تأمین نشده‌است نباید شناور و سایر اموال نجات یافته را از بندر یا مکانی که آنها را در وهله نخست پس از اتمام عملیات نجات به آنها آورده‌اند، بدون رضایت نجات‌دهنده تغییر محل داد.

ماده ۲۲- پرداخت موقت : ۱- محکمه‌ای که صلاحیت رسیدگی قضایی برای ادعای نجات‌دهنده را دارا می‌باشد ، می‌تواند از طریق دستور موقت حکم دهد که به نجات‌دهنده باید آن مبلغی را که عادلانه و درست به نظر می‌رسد بصورت علی‌الحساب پرداخت گردد، و بر حسب همین ضوابط در جایی که شرایط بطور درست و عادلانه اقتضاء کند ، تضمین لازم داده شود.

۲- در صورت انجام پرداخت موقت تحت این ماده ، وثیقه سپرده شده تحت ماده ۲۱ به همان نسبت کاهش خواهد یافت .

ماده ۲۳ - محدوده زمانی اقامه دعوی : ۱- هرگونه دعوی مربوط به پرداخت تحت این کنوانسیون در صورتیکه مراحل قضایی یادآوری در ظرف مدت دو سال به جریان نیفتاده باشد مشمول مرور زمان خواهد گردید. دوره محدوده زمانی (برای اقامه دعوی) از روزی آغاز می‌شود که عملیات نجات به پایان رسیده است.

۲- کسی که علیه وی دعوی اقامه می‌شود می‌تواند در هر زمان در طول جریان آن دوره محدود زمانی با تسلیم اعلامیه‌ای به مدعی ، آن دوره را تمدید کند. این دوره را به همین ترتیب می‌توان مجدداً تمدید کرد.

۳- دعوی برای غرامت توسط شخص مدیون می‌تواند حتی پس از انقضای دوره محدود ذکر شده در بندهای قبلی اقامه شود ، به شرطی که ظرف مدت مجاز طبق قانون کشوری که رسیدگی‌های قضایی در آنجا جریان یافته است ، اقامه شود.

ماده ۲۴ - بهره : استحقاق نجات‌دهنده برای دریافت بهره‌وری هرگونه پرداخت واجب الاداء تحت این کنوانسیون ، مطابق قانون کشوری که محکمه مربوط به آن پرونده در آنجا واقع است ، معین خواهد شد.

ماده ۲۵ - کالاهای متعلق به دولت : از هیچیک از مقررات این کنوانسیون نباید ، نه بوسیله رسیدگی حقوقی و نه بوسیله هیچگونه طرح دعوی عینی ، به عنوان مبنایی برای ضبط ، توقیف یا بازداشت علیه کالاهای غیرتجاری متعلق به دولت که در زمان عملیات نجات مشمول مصونیت ناشی از حاکمیت تحت اصول شناخته شده همگانی حقوق بین‌المللی بوده‌اند استفاده گردد، مگر اینکه دولت صاحب کالا موافقت داشته باشد.

ماده ۲۶ - کالاهای انسان دوستانه : هیچیک از مقررات این کنوانسیون نباید به عنوان مبنایی برای ضبط ، توقیف یا بازداشت کالاهای انسان دوستانه اهداء شده توسط یک کشور مورد استفاده قرار گیرد، اگر آن کشور موافقت کرده باشد که هزینه خدمات نجات ارائه شده در ارتباطی با چنان کالاهای انسان دوستانه‌ای را بپردازد.

ماده ۲۷ - انتشار احکام داوری : کشورهای متعاقد باید انتشار احکام داوری صادره در دعاوی نجات را ، تا آنجا که مقدور است و با کسب رضایت طرفین ، تشویق نمایند.

فصل پنجم - مواد نهایی

ماده ۲۸ - امضاء تصویب ، پذیرش ، تأیید و الحاق : ۱- این کنوانسیون از دهم تیرماه ۱۳۶۸ مطابق با اول ژوئیه ۱۹۸۹ میلادی تا ژوئن ۱۹۹۰ (خرداد ۱۳۶۹) در مقر سازمان جهت امضاء و از آن پس جهت الحاق مفتوح خواهد ماند.

۲- کشورها می‌توانند رضایت خود مبنی بر ملزم بودن این کنوانسیون را به طرق ذیل ابراز نمایند :

الف - امضاء بدون شرط تصویب ، پذیرش ، یا تأیید ، یا

ب - امضاء منوط به تصویب ، پذیرش یا تأیید به دنبال تصویب، پذیرش یا تأیید ، یا

ج - الحاق .

۳- تصویب ، پذیرش ، تأیید یا الحاق با تودیع سندی به همین مضمون به دبیر کل رسمیت خواهد یافت .

ماده ۲۹ - لازم‌الاجراء شدن : ۱- این کنوانسیون یک سال پس از تاریخی که پانزده کشور رضایت خود را مبنی بر ملزم بودن به آن اظهار نموده باشند ، لازم‌الاجرا خواهد شد.

۲- برای هر کشوری که رضایت خود مبنی بر ملزم بودن به این کنوانسیون را پس از اینکه شرایط لازم‌الاجرا شدن آن فراهم شده باشد، اظهار نمایند، چنین رضایتی یک سال پس از تاریخ اظهار این رضایت مؤثر خواهد بود.

ماده ۳۰ - حق شرط : ۱- هر کشوری در هنگام تصویب ، پذیرش ، تأیید یا الحاق می‌تواند حق خود برای اعمال نکردن مفاد این کنوانسیون در حالتهای زیر را حفظ نماید :

الف - وقتی که عملیات نجات در آبهای درون سرزمینی انجام می‌شود و تمام شناورهای درگیر از نوع دریانوردی درون سرزمینی هستند.

ب - وقتی که عملیات نجات در آبهای درون سرزمینی انجام می‌شود و هیچگونه شناوری درگیر نیست.

ج - وقتی که کلیه طرفهای ذیربط تبعه آن کشور هستند.

د - وقتی که اموال موضوع نجات از نوع اموال فرهنگی دریایی و دارای ارزشهای ماقبل تاریخی ، باستان‌شناسی یا تاریخی هستند و روی بستر دریا قرار دارند.

۲- حق شرطهای به عمل آمده در هنگام امضاء ، منوط به تسجیل در موقع تصویب ، پذیرش یا تأیید هستند.

۳- هر کشوری که از حق شرط نسبت به این کنوانسیون استفاده کرده است می‌تواند در هر زمانی بوسیله یادداشتی خطاب به دبیرکل آن را پس بگیرد. چنین پس‌گرفتنی در روز دریافت یادداشت مؤثر خواهد شد. اگر یادداشت عنوان کند پس گرفتن حق شرط در تاریخی که در یادداشت مشخص شده مؤثر گردد و آن تاریخ پسین‌تر از تاریخ دریافت یادداشت توسط دبیرکل باشد آن پس‌گرفتن در آن تاریخ پسین‌تر مؤثر خواهد شد.

ماده ۳۱- انصراف : ۱- هر کشور عضوی می‌تواند در هر زمانی پس از سپری شدن یک سال از تاریخ لازم‌الاجراء شدن این کنوانسیون برای آن کشور ، از این کنوانسیون اعلام انصراف نماید.

۲- انصراف، بوسیله تودیع سند انصراف نزد دبیرکل مؤثر خواهد شد.

۳- انصراف یکسال پس از دریافت سند انصراف توسط دبیرکل ، یا پس از سپری شدن دوره طولانی‌تری که ممکن است در سند انصراف مشخص شده باشد، مؤثر خواهد شد.

ماده ۳۲- تجدیدنظر و اصلاح : ۱- سازمان می‌تواند کنفرانسی به منظور تجدیدنظر یا اصلاح در این کنوانسیون تشکیل دهد.

- ۲- دبیرکل براساس درخواست هشت کشور عضو ف یا یک چهارم کشورهای عضو ، هرکدام که عدد بزرگتری باشد ، کنفرانسی متشکل از کشورهای عضو این کنوانسیون را برای تجدیدنظر یا اصلاح کنوانسیون تشکیل خواهد داد.
- ۳- هرگونه رضایت مبنی بر ملزم شدن به این کنوانسیون که پس از تاریخ لازم‌الاجراء شدن اصلاحیه‌ای به این کنوانسیون ابراز گردد، به منزله الزام به کنوانسیون اصلاح شده تلقی خواهد شد.
- ماده ۳۳- امین : ۱- این کنوانسیون نزد دبیرکل تودیع خواهد شد.
- ۲- دبیرکل باید :
- الف - تمام کشورهایی که این کنوانسیون را امضاء کرده‌اند یا به آن ملحق شده‌اند، و تمام اعضاء سازمان را از موارد زیر مطلع نماید :
- ۱- هر امضاء یا تودیع سند تصویب ، پذیرش ، تأیید یا الحاق جدید به همراه تاریخ آن ،
- ۲- تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون ،
- ۳- تودیع هر سند انصراف از این کنوانسیون به همراه تاریخ دریافت آن سند و تاریخی که انصراف مؤثر می‌شود ،
- ۴- هر اصلاحیه تصویب شده طبق ماده سی و دو ،
- ۵- دریافت هرگونه حق شرط ، اعلامیه و یادداشت صادره تحت این کنوانسیون.
- ب - نسخ اصل گواهی شده این کنوانسیون را به تمام کشورهایی که این کنوانسیون را امضاء کرده‌اند یا به آن ملحق شده‌اند ارسال نماید.
- ۳- به محض لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، یک نسخه اصلی گواهی شده آن باید توسط امین جهت دبیرکل سازمان ملل متحد برای ثبت و انتشار طبق ماده ۱۰۲ منشور ملل متحد ارسال شود.
- ماده ۳۴ - زبانها : این کنوانسیون در یک نسخه اصل واحد به زبانهای عربی ، چینی ، انگلیسی ، فرانسوی ، روسی و اسپانیایی صادر شده که هر یک از متون دارای اعتبار یکسان می‌باشند.
- با احراز مراتب فوق ، امضاءکنندگان ذیل که برای این منظور به نحو لازم توسط کشورهای متبوعه خود مجاز شده‌اند، این کنوانسیون را امضاء نموده‌اند.
- انجام شده در لندن به تاریخ ۱۳۶۸/۲/۸ مطابق با بیست و هشتم آوریل یک هزار و نهصد و هشتاد و نه میلادی .